

μεγαλότεχνου ἀνατόμου τῆς «Ζωῆς κι Ἀγάπης στὴ μοναξίᾳ») ποῦ νὰ ζεπερνῇ στὴ δύναμη τὴ συντροφίᾳ! (1) » Πρέπει στὸ λαμπαδοφόρο ἀγῶνα τῆς εὐεργετικῆς ἀλήθειας ἡ λαμπάδα νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἐνὸς πεζοδρόμου ἀγωνιστῆς στὸ χέρι τοῦ ἄλλου, γιὰ νὰ γίνεται σωστὸς καὶ νέχῃ ἀποτέλεσμα διάγνωσης. Εἶναι στιγμὲς ποῦ αἰσθάνεται κανεὶς ὅλη τὴν περιφέρεια τῆς μοναξίᾳ του, ὅλη τὴν ἀσύγκριτη ἀξία του ἐγώ. «Ομως εἶναι καὶ στιγμὲς ποῦ αὐτὸς ἵσται τὸ ἐγώ μας τὸ μεστωμένο καὶ τὸ μορφωμένο περισσότερο ἀπὸ ἄλλα ἐγώ, πέφτει σὲ θλιψή για τὸ βρίσκεται ἔξαφνα μονχικό, ἐκεῖ ποῦ θύθεται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά νὰ καταλάβῃ πῶς πολλαπλασιάζεται στὶς γνῶμες τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ πῶς ἔναντινεται σὰν ἀπὸ χίλιους ἀντίλαλους, δυναμωμένο καὶ δυσκολοσύντριψτο, γιατ' εἰν' ἀδελφικὰ συμπλεγμένο μὲ τὴ σκέψη καὶ μὲ τὴ θέληση καὶ ἄλλων ἐγώ. Πόσες φορές λυπήθηκα καὶ πόσες φορές θύμωσα καὶ πόσες φορές μετάνοιωσα γρικώντας σοφίας κι ἀξιότιμους ἀνθρώπους νὰ μιλᾶν γιὰ τὸ γλωσσικὸ μας τὸ ζήτημα μὲ τρόπο ἥ δλότελα ἀξιούς θρήνητο ἥ παράξενα μισὸς καὶ ἀφιλοσόφητο. Καὶ εἶδα πῶς κ' ἐκεῖνοι ποῦ ἀναγνωρίζουν μερικές ἀλήθειες δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ μετρήσουν ὅλες τὶς λογικὲς τῶν ἑπειρες τῆς ἀλήθειας ποῦ ἔναντινεται. Καὶ κατάλαβα πῶς ἄλλοι δὲν ἔχουν τὴν παραμικρὴ ἰδέα γιὰ τὴν πρόσδομο μερικῶν ζητημάτων καὶ μιλῶν γιὰ αὐτὰ σὰ νὰ δρίσκουνται τὰ ζητήματα στὴ βρεφική τους ἐποχὴ ἀκόμα, ἐκεῖ ποῦ τέλος γιὰ νὰ μὴ τὰ ἔναντι προσέξουν. Πόσες φορές ἔκουσα καὶ κυρίες καθίους πρέπει νάναρέρουν ἐκείνους ποῦ θυμράζουμε καὶ ποῦ σὰν πρωτεργάτες καὶ σὰν πρωτοστάτες τὴν Ἱδεάς, ὅχι μὲ δείλιασμα μονάχα, ὅχι μ' ἐπιφύλαξη ὅχι μὲ ἀπορία, ἄλλα μὲ τρόπο καταφρονετικώτατο καὶ καθεαυτὸ πρόστυχο. Πόσες φορές αἰσθάνθηκα μέσα σὲ φιλικοὺς κύκλους τὴ μοναξίᾳ μου κι ὥργιστηκα στὸ τέλος μὲ τὸν ἔαυτο μου ποῦ δὲν εὑρίσκει τὴ δύναμη τῶν ὥρας ἐκείνη νὰ σταθῇ ὅσο ἐπερπετεῖ ψυχρές καὶ γκληγός γιὰ δύση ἓνα μαθηματικὸ στοὺς ἄλλους τοὺς ἀντιθετούς καὶ ποῦ ἵσται θὰ ξυπνοῦσαν καὶ τὴ σκέψη

(1) Ἐδῶ καλήτερος θάττεις νὰ μνημονέψουμε τὸ ἄρθρο τοῦ Ψυχέρη σὸν πεισμένο «Νουμᾶ» (23 Γεννάρη), ἐλλήθινο εὐαγγελίο τῆς Ἱδεάς.

που οἱ ἄλλοι, ἀν τύχῃ νὰ καταΐθουν, δείχνονται μικρότεροι : στὴ δημοσιογραφία. (*)

«Οποιος πάλι ζέρει τὸν τρόπο ποῦ πτιχουργεῖ ὁ Σουρῆς, ὅποιος ζέρει μὲ πόσην ἀδιάστην εὐκολία ζεχύνει τέλειους τοὺς στίχους του, ὅποιος ζέρει πῶς πότε σχεδὸν δὲν σθένει καὶ δὲν διορθώνει στὰ γειρόγραφά του,—αὐτὸς δὲν θέχει δίκιο νὰ φοβηθῇ τὴν καταστρεπτικὴ τυρεννία τῆς ψυχῆς. «Η ἀπίστευτη εὐκολία τοῦ Σουρῆ εἶναι ἀποτέλεσμα μακρινῆς συνήθειας, ποῦ ἔχει τόσην ἐπίδραση στὴ διαγνωτικὴν ἐργασία, στὴν πνευματικὴ διάγνεια, δοῦ κ' ἡ συνήθεια ποῦ ἔχουν μερικοί, σὲ μιλοῦν καὶ σὲ συλλογιοῦνται, νὰ παιζοῦν ἔξαφνα μὲ τὸ μουστάκι τους ἥ μὲ τὰ κουμπιά τους. Τὸ δύσκολο, τὸ ἐπιτηδευμένο, τὸ ἀντιτεχνικό, τὸ βλαβερό γιὰ τὴν ἔμπνευση, γιὰ τὴ σκέψη, θὰ ἥταν σύμερα γιὰ τὸ Σουρῆ νὰ τὸν

νοικοκύρης. Γιὰ τὴν ἔνημεσία, γιὰ τὸ σπίτι, γιὰ τὰ παιδιά τὰ φροντίζει ἡ γυναῖκα του. Καὶ δὲ Σουρῆς εἶναι τὸ μεγαλήτερο τῆς παισι.

(*) Ἐκεῖνοι ποῦ λένε πῶς μόνον ἔξω ἀπὸ τὸ Ρωμηὸ δὲ Σουρῆς φαίνεται λιγάκι ποιητής, γιὰ τὶς εἰκονογλυφίες ποῦ μάς δεῖγει κι ὁ Ψυχάρης, μοῦ κάνουν τὴν ίδιαν ἐντύπωση τὰ νὰ μοιβλεγαν πῶς δὲ Ασιστοφάνης εἶναι κάτι, γιὰ τὰ λυρικὰ κομμάτια ποῦ βρίσκουνται σπαρμένα στὶς κωμῳδίες του!

στοὺς ἀστόχαστους. Μὰ πόσο διαφορετικὰ τραβάνε τὰ πράγματα ἀνίσως τύχη νέχω ἀγνάντια μου ἔνα ἥ δυὸ ἀνθρώπους ποῦ σὰν κ' ἐμὲ νὰ βλέπουν τὰ πράγματα, ποῦ νάντικρούσουν δεξιώτερ' ἀπὸ μένα τοὺς ἐνάντιους, ποῦ νὰ συμπληρώνουν δὲ τι μοῦ λείπει, ἥ ποῦ νὰ τοὺς δίνω δὲ τι δὲν ἔχουν. Πόσο, μὲ τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ συντροφικὸ ποῦ ὀνειρευμάστε, μὲ τὴν ἀθρόυση καὶ ἴδιαλτερη προφορικὴ συζήτηση, ἔχω ἀπὸ τὸ βιβλίο κι ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα καὶ παράπλευρα μὲ κανίνα, λιγοστέους γοργότερα οἱ ἀφώτιστες ἥ μισοφωτισμένες ἀντιλογίες, φέρνεται κάποιο σέβας πρὸς τὶς ἰδέες καὶ πρὸς τὰ πρόσωπα ποῦ ἀντιπροσωπεύουν τὶς ἰδέες, τὸ φῶς γίνεται πιὸ ἀκοπα ζέστη, τὸ ἴδιο τὸ βιβλίο καὶ ἥ ἐφημερίδα προσέχονται περισσότερο καὶ βρίσκουν πιὸ ἀνεμπόδιστα τὸ δρόμο τους, ὅργωνται μικρὰ ὥρα ἀφρήτερα ἥ γῆ γιὰ τὰ λουλούδια καὶ γιὰ τοὺς καρποὺς ποὺ λαχταρίζουνται καρτεροῦμε.

(Στάλλο φύλλο τελειώνει)

ΑΠΟ ΤΟ “ΦΑΟΥΣΤ,,

ΦΑΟΥΣΤ καὶ ΒΑΓΝΕΡ

‘Ο Βάγνερ μπαίνει φορώντας φόμπα καὶ νυχτικὸ σκούφο· κρατεῖ λύχνο στὸ χέρι. ‘Ο Φάουστ γυρίζει τὸ πρόσωπο μὲ δυσαρέσκεια.

ΒΑΓΝΕΡ

Μὲ συμπαθᾶτε! ‘Απαγγέλατε, θαρρῶ· βέβαια κάποια τραγωδία ἐλληνική; ‘Απὸ τὴν τέχνη αὐτὴ κατ’ ἥθελα νὰ ὀφειλθῶ, γιατὶ ἔχει τώρα πέραση πολλή. ‘Ενας θεατρίνος, τάκουσα συχνά, μποροῦσε, λένε, νὰ διδάξῃ καὶ πατά.

ΦΑΟΥΣΤ

Ναι, ἀν εἶναι θεατρίνος κι ὁ πατάς, καθὼς πολλὲς φορεῖς τυχαίνει.

ΒΑΓΝΕΡ

“Ἄχ! “Οταν μέρη στὸ μουσεῖο του κανεὶς αἰλιστός καὶ μόλις μιὰ γιοστὴ στὸν κύριο βγαίνει, μακρινάθε, μὲ τὸ κυάλι νὰ τὸν ἀντικρύσῃ, μὲ τὴν πειθὼ πῶς θὰ τὸν πυρενήσῃ;

ΦΑΟΥΣΤ

“Αν δὲν τὸ αἰσθάνεστε, δὲ θὰ τὸ φτάστε αὐτὸς, ἀπὸ τὴν ψυχή σας μέσα ἀν δὲ πηγάζῃ καὶ τὶς καρδιὲς ὅποιων δὲν τὶς αἴρεις

μὲ θέλητρο βαθὺ καὶ δυνατό.

Καθῆστε σεῖς κολλᾶτε, μαγειρεύετε ἀπὸ τῶν ἀλλων τ' ἀποφάγια ἔνα φαγὶ καὶ τὸ σωρὸ τὴ στάχη σας σκαλεύετε μιὰ φλόγα κακορρίζικη ἀπὸ καὶ νὰ βγῆ! Θὰ σᾶς θαυμάσουντε μαϊμούδες καὶ παιδιά, ἀν εἰν' αὐτὴ ἡ ἐπιθυμιά σας.

ΒΑΓΝΕΡ

‘Η ἀπαγγελία κάνει τὸ φήτορα· σ' αὐτὸς τὸ αἰσθάνομαι πῶς μέρω πίσω ἐγώ.

ΦΑΟΥΣΤ

“Ἐντιμο μέρδος πρέπει νὰ ζητᾶς! Μήν εἶσαι δερολόγος φαφλαΐας!

Τὸ λογικὸ κ' ἡ κοίση ἡ δρῦθη

τέχνη δὲ θέλουν νὰ δειχτοῦν πολλή·

καὶ σοφαρὰ κάτι ἔχει τὰ πῆτε,

Ποιὸ ἀνάγκη λέεις νὰ γυρεύετε νὰ βρήτε;

“Ω ναὶ, οἱ γυαλιστεροὶ σας λόγοι, ποῦ στολίδια τοὺς πλένετε στῆς ἀνθρωπότητος τὰ στολίδια, σὰν τοῦ χυνόπωρον τ' ἀγέοι εἰν' ἄχαρα ποῦ φιδυρίζει μὲς τὰ φύλλα τὰ ξερά!

ΒΑΓΝΕΡ

Βεαχὺς δρίος, ἡ δὲ τέχνη μακρά·

ἄχ θεε μοι! ἐκεῖ ποῦ προσηλύτομαι βαθὺν

στὰ κοτικὰ τὰ μελετήματά μου,

νὰ χάσω πάω συχνὰ τὰ λογικά μου.

Τὶ δύσκολα κατέρας ποῦ ἀποχτᾶ·

τὰ μέσα ποῦ τὸν ἀτεβίζουν στὶς πηγές!

Καὶ ποὺν στού δρόμου φτάση τὰ

τὸν βρέσκει διάνατος πολλὲς φορές.

ΦΑΟΥΣΤ

Εἶναι ἡ ιερὴ πηγὴ ἡ περγαμηρὴ

ὅπου γιὰ πάντα ξεδιψᾶ κανεῖς:

“Αχ τὴ δρῦσις ἡ ποτέ σου δὲ θὰ βρῆς.

ἀν δὲ τελάτη ἀπὸ τὴν τὴν φέρῃ.

ΒΑΓΝΕΡ

Μὲ συμπαθῆτε! Μιὰ μεγάλη εἶραι ήδονή στὸ πνεύμα τῶν καιρῶν κανεῖς νὰ μπαίρη,

νὰ βλέπῃ ἔτας ποχδές πῶς σπέρνεται μιὰ μέρα

καὶ πῶς πιὸ πέρα εἶμαστι ἔμεις φτασμένοι.

ΦΑΟΥΣΤ

“Ω ναὶ, ως τάπτερα καὶ πιὸ πέρα!

Γιὰ μᾶς, φίλε μου, οἱ χρίν' οἱ περιπλέοντες

βαλῆς καὶ σοῦ γράψῃ, στίχους χωρὶς πλούσιες ρίμες, μὲ σκόπιμες χασμώδιες ἥ μὲ συνίζοντες ἀπανωτές.

Καὶ τελοσπάντων, ὅποιος ζέρει νὰ κατατάξῃ ἀπὸ τὸ σημεῖο ποῦ πρέπει τὸ ἔργο τοῦ Σουρῆ, θὰ ἴδῃ πῶς δὲ ποιητὴς τοῦ «Ρωμηοῦ» δὲν εἶναι αὐτὸς καθηρέφτης, — παρὰ κρατεῖ καθηρέφτη. Μικρόν, μὰ καὶ μεγαλήν, στοχάζουμε, διαφορά! «Ο Σουρῆς κρατεῖ τὸ μαγικό του καθηρέφτη. Ζέρει κατὰ ποῦ πρέπει νὰ τὸν στρέψῃ, ζέρει τὶ νὰ καθηρέφτησῃ τὸν αὐτὸν, καὶ προπάντων ζέρει μὲ τὶ τρόπο νὰ τὸν δεῖξῃ. Εἶναι τεῖν, τὸν αἰσθάνεσται, τὸν φρντάζεσται, τὸν βλέπεις, μὲ τὴ φυσιογνωμία του, μὲ τὸ ἐγώ του

ενα βιβλίο μ' ἔφτα σφραγίδες είναι·
αντὸν ποῦ πνεῦμα τῶν καιρῶν τὸ λέπαντο,
τὸ ίδιο πνεῦμα τῶν κυρίων είναι
ποῦ μέσα καθερεφτίζονται οἱ καιροί.
Στ' ἀλήθεια είναι μὲ σᾶς φρικτὸ τὸ πρᾶμα!
Μόλις σᾶς δῆ, φεύγει κανεὶς μακριά.
Μὲ σκουπίδια ἐν' ἀγγειό, κελλάρι μὲ παλιὰ
κουρέλια, ή κάποιο ἡρωῖνό τὸ πολὺ δράμα
μ' ὥραια κ' ἡθικὰ δεξιώματα
ποῦ φρικτούνται σὲ νευροσπάστων στόματα.

ΒΑΓΝΕΡ

Μὰ δ κόσμος! τ' ἀνθρώπου τὸ πνεῦμα, ή καρδιά του!
Κάπι θέλει κανεὶς ἀπ' αὐτὸν νὰ γνωρίσῃ.

ΦΛΟΥΓΣΤ

Τυώση τῇ ξένῳ καὶ αὐτῇ! Ποιὸς θὰ τολμήσῃ
τὸ παιδί νὰ τὸ πῆ μὲ τὸ πωστὸ ὄγρομά του;
Οἱ λίγοι ποῦ γνωρίσαν κατέλιπαν ἀπ' αὐτὰ,
ποῦ ἤταν μωροὶ καὶ τὴν καρδιά τους δὲ φιμώσαν,
μὲ σκέψη κ' αἰσθημα στὸν δχλο φανερώσαν,
πένθαναν πάντα στὸ σταυρὸ καὶ στὴ φωτιά.
Μὰ, φίλε μου, παρακαλῶ, πέρασθ' ή δρα,
δὲς κόψωμε τὴν δμιλία τώρα.

ΒΑΓΝΕΡ

'Εγὼ μποροῦσθ' ἀκόμα ν' ἀγρυπνήσω
τόσο σοφά μὲ σᾶς γιὰ νὰ μελῶ.
Μὰ αὖτο, τοῦ Πάσχα πρώτη μέρος, σᾶς ζητῶ
τὴν ἀδειανάνθρωπο καὶ ἄλλα γιὰ νὰ σᾶς ρωτήσω.
Ξέρω πολλά, εἰν' ἀλήθεια σπουδάσα μὲ προσθυμία
μὲ νὰ τὰ μάθω ὅλα ἔχω ἐπιθυμία.

(Φεύγει).

ΓΚΑΙΤΕ

(Μετάφρ. Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ)

Ἐκείνος: "Ω, ξένι μὰ ξέρων ιστορία νὰ σου πῶ. Δὲν
πιστεύω νὰ σου τὴν είπα καμία φασά ώς τώρα.

Ἐκείνη: Είναι τόντις καλή ιστορία;

Ἐκείνος: Ιεζείς καὶ είναι;

Ἐκείνη (μ' ἔκφραστη αγδία): Τότες δὲ με τὴν
πῆ καμμιά φορά.

Τοῦ κύρου Γιώργη ἡ γυναῖκα είναι κομμάτια ἀγαθομα-

ρία· μερικές φορές δύναται λέσαι καὶ κάνει νόστιμο λόγο. Μά
μέρα, ὑπέτελος ἀπὸ κάπια πάντα πάντα πάντα πάντα πάντα

— Ἀλήθεια, είσαι τωτή καυτεντές.

— Γιατί, εἰ τρέγει πήλε; "Έκανε τίποτα στραβό;

— Καὶ βέβαια ἔκανε. "Εσύ, γριστιάνη μου, δὲν ξέ-

ρεις νὰ ξεράπτες ἐν' ἀλεγο ἀπὸ τὴν γάζιδασο!

— Μὰ γῶ δὲν εἶπα πῶς είσαι ἀλογο, εἴπα; τούκαν ἔ-

καίνη ζημερά, καὶ δὲν ξέρωνται τὰ μήλησε παραπάνω.

Ψηλά, — ἔναν καθηρέφτη ποῦ τὸν δείχνει μὲ μιὰ μεγα-

λόπρεπη καὶ μεγαλιφάνταστη πανηγυρικὴ μούντα;

Μὰ βέβαια! "Διν ταύφουμε καὶ μετεὶ καὶ ἀρχι-

σουμε τὰ συνειδήσιμα μας· οὐφ, ἔκεινος τὸ καεῖσαν

είναι ἔναντι πόρορο,—οὐφ, ἔκεινο τὸ μίσασθον τὸ ζ-

σηχημα ποῦ κατευθὺνται τὸν αὐτὸν,—οὐφ, ἔκεινο τὸ ἔντος

ἔλαιον ζέοντος,—έ, τότε δὲν θὰ ίδοιμε καὶ δὲ θὰ

καταλάβουμε τίποτα...

Τέτοια χιλιάδες. (Οπου νάνοισης τὸ «Ρωμηό». Θὰ
θρῆς. Δέν είναι πχντα στὸ τέλος, γωριστὰ καὶ ἔξα-
φικὰ σὸν τὸν ἐπίλογο τοῦ Πανηγυρικοῦ. Είναι καὶ
παραγωγενα μέσα στὶς διμίεις τοῦ Φασουλῆ καὶ τοῦ
Ιερικλέτου, είναι ἀκόμη καὶ διπονούμενα, ἀνάμεσα
στὸν στίχος. Ἀδικάρος παντοῦ θὰ γνωρίσῃς καὶ
θάνατον γωριστῆς τὸν Ἐκλεκτό, που ξεγωρίζει μὲλις ἀπὸ
τὸν δχλο, ποῦ καταθίζεται μὲ τὴν κατάσταση,
ποῦ σπέπεται σὸν τὸν πιὸ ἀγνοῦσ καὶ τὸν πιὸ
γνωστικοῦ, ποῦ ἀγναντεῖ, ἀγνοίζεται, παχανεῖ—
καὶ ἀπειπίζεται.

Πιατί δ Σουρῆς, στὸ βέθος μοῦ φάνεται σὸν
ἀπογοητευμένος, σὸν ἀπελπισμένος. "Απ' δ, τι βλέ-
πει τριγύρω του, τίποτα δὲν είναι ποῦ νὰ του δένη
κατάβαθα τὴν ἔπιδεικτική. "Επαφέν θως νὰ πιστεύῃ
ἀκόμα καὶ στὸ μέλλον, στὸν ἀναγέννηση τῆς Ἐλ-
ληνικῆς φυλῆς. Γεννημένος ἀπαισιδόξος, θὰ ζήσῃ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Καλά μου,

Μοῦ είπες πῶς είδες κάποιν νὰ γράψῃ δ Ψυ-
χάρης πῶς κάποιες χάραξε κι αὐτὸς στίχον· καὶ μὲ
ερικῆς δὲν τοὺς ξέρω, καὶ τὸ λογῆς είναι οἱ στίχοι αὐ-
τοί, καὶ ποῦ θὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ ενδράψῃ, καὶ μοῦ
λές ἀκόμα πιὸ φρεστοὺς στίχοις ἀπὸ κάποια πεζά
τον δὲν πιστεύεις νέχη γράψει πὴ γλώσσα μας, καὶ
μὲ παρακαλεῖς νὰ σ' ἀποκριθῶ, τὸ ταχύτερο, γιατὶ
ὅλα μοῦ λές, θέλεις νὰ τὰ γνωρίζεις, δος ταιριάζο-
παι μὲ τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου μας διδασκάλου, ποῦ
μιὰ φρούδη τὸν ἀντιπαθοῦσες, κ' ὑπερέργα τόντε φοβό-
σουνα, κι ὅς τὰ χτές δύσκολα μποροῦσες νὰ διαβά-
σης ἀπὸ τὰ γραμμένα του, καὶ τώρα τὸν τιμῆς καὶ
τοὺς θαυμάζεις, καὶ καμάρι σου τὸχεις δταν οἱ ἄλλοι
σὲ φωτάζονται, τάχα γιὰ νὰ σὲ ταράξουν, ψυχαρίσ-
ται σὲ τοιαύτης. Καὶ μπορῶ τὰ μῆτρα τὴν γάμη μὲ
ταχταίς. Καὶ μπορεῖς τὸν λόγον είναι διότις τοῦς

στίχους τοῦ Ἐλληνικοῦ δὲν ξέρω ἀλλούς ἀπὸ ἔφτα-
δηκτῶν πιστωμένους μέσα στὰ «Ρόδα καὶ Μῆλα» του,
ποῦ ἀπλά καὶ πλατειὰ τελείωναν κάποιο ἀλλού ποιημα
δὲ θυμοῦμαι τώρα τίνος ποιητῆς ἀπὸ τοὺς δικούς μας.
Δὲν ξέρω τὸ λογῆς είναι διότις τοῦς «Τὰ τραγούδια μας»
ποῦ μᾶς λέει πῶς ἐπομένεις γιὰ νὰ τυπωθοῦντες ὑ-
στερεῖς ἀπὸ λίγα γράμματα. Καλὰ καλὰ δὲν ξέρω ὃν
είναι σύχοι, ή δὲν είναι τίποτε ἄλλο. Θυμάσαι καὶ
τὸ πράσινο βιβλιαράκι του μὲ τὰ παγιδιάρικα πολύ-
γλωσσα στιχάμια σὲ κάποιο ταῖρο γνώντο, κι μὲ τὸ
δροσερὸ πόδιο. Μὰ τὸν ὀραίους στίχους ποῦ
μότυχε νὰ διαβάσω τὸν Ψυχάρη, τὸν μῆδα γραμμέ-
νους γαλλικά, καὶ τυπωμένους στὴν «Νέα Επιθεώ-
ρησι», τοῦ 1889, στὸ γνωστότατο περιοδικὸ τοῦ
Παρισιοῦ ποῦ τύπηγατε τότε διακοπέντες τοῦς
μότυχες τοῦς διαβάσωντες τοῦς στίχους τοῦν τὸν ποιητή
καὶ μάζευε τὸν λόγον τοῦν ποιητής τοῦν τὸν ποιητή
καὶ αὐτὸς στὰ γέραια του μπορεῖ νὰ γίνη ἀρμοτικό σὸν
κατάρα. "Αλλη φρούδη τὸν λόγον μεταβάσουμε μαζὶ ἀλλα ποιη-
ματάκια του τῆς σειρᾶς αὐτῆς, πιὸ γαληνά καὶ πιὸ
γαλάζια τὴν προσευχὴ του στὴν Παλλάδα, καὶ τὸ δι-
φύτευτο «Fleur de Bretagne».

Ο ΠΑΝΤΑ ΑΙΚΟΣ ΖΟΥ

· Ελληνικό τους τίτλο: Πόξ, καὶ λίγο συμβολικόν, ή
δγαπᾶς.

Dressée sur tes ergots, comme un coq en colère,
— Parmi les floraisons troublantes des lilas,
Je te voyais venir, guinol patibulaire,
Battant des bras, frappant le sol de tes pied
[plats.]

Tu marchais siérement, pitre, et tu pris posture;
Tu hurlais, tu cognais, tu ne me lachais point,
Je crois que tu me vins jusques à la ceinture.
Tres paresseusement, moi, je levai le poing.

Sur ton crâne mon poing vibra,claire et superbe,
Puis, j' ai voulu te voir et je suis baissé,
Cherchant à decouvrir, sous l'épaisse de l'herbe,
A quelle profondeur tu t'étais enfoncé.

Δηλαδὴ ἀπάγου κάποιον:

«Τετρωμένος, σὸν θυμωμένος πετεινός, ἀτάμεσα
στὶς λουλουδισμένες πασκαλές, σ' ἔβλεπε ποῦ ἔρχο-
σουν, καὶ κούναγες τὰ χέρια, καὶ χτύπαγες τὴ γῆ μὲ
τὰ χοντροπόδια σου.

«Καὶ βάδιζες περήφανα, παλιάτος, καὶ στιληκές
σὲ προσοχὴ, καὶ οὐριαζες, καὶ βρύτογες, καὶ δὲν
πισαδόμοισος· μάλιστα νομίζω πῶ; μοῦ ηρύθες ἵπα
μὲ τὴ μέση. 'Αγάλια δγάλια καὶ ησυχα, ἔγω, σήκωσα
τὴ γροθιά μου.

«Βρότηγης στὸ κρανίο σου ἀπάγου νὴ γροθιά μουν,
λαμπρὴ καὶ δούρηκοτη. *Ἐπειτα θέλησα νὰ σὲ δῶ,
κ' ἔσκιψα, καὶ ζητοῦσα τάχαναψω πάτου ἀπὸ τὸ
παχύ τὸ γέροτο, σὲ ποιὸ βυθὸ εῖσουνα γωμένος!»

Τὸ ποιημα, βλέπεις, δὲν είναι καὶ ποιὸν τρυφερό,
καὶ θυμίζει πῶς διότις ποιητὴς μπορεῖ κάποιες νὰ
διαθέσῃ τὴ σκέψη του, δχρὶ μὲ τὴ λύρα, μὲ μὲ τὸ
σόπαλο. Μὰ χρειάζεται στὸν ποιητὴ καὶ τὸ ρόπαλο·
κι αὐτὸς στὰ γέραια του μπορεῖ νὰ γίνη ἀρμοτικό σὸν
κατάρα. "Αλλη φρούδη τὸν λόγον μεταβάσουμε μαζὶ ἀλλα ποιη-
ματάκια του τῆς σειρᾶς αὐτῆς, πιὸ γαληνά καὶ πιὸ
γαλάζια τὴν προσευχὴ του στὴν Παλλάδα, καὶ τὸ δι-
φύτευτο «Fleur de Bretagne».

Ο ΠΑΝΤΑ ΑΙΚΟΣ ΖΟΥ

Γυναίκα: Πέ μου είλικρινά, Γιάννη. "Αν πέθαινα, θὰ
ζαναπαντρεύσουν;

Πίσνυνται γιάν νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ: Νὰ ζαναπαντρευτῶ;
Φυσικά δὲ δὲ τοπανα. Ποτὲς μιὰ τετια ίδεα δὲ δὲ περ-
νοῦσε ἀπ' τὸ νοῦ μου.

Γυναίκα (θυμωμένα): "Α, δὲ δὲ τοπανα. Ε; Λοιπὸν
δὲ βρίσκεται εὐχάριστο τὸ γάμος; Εἰν' ὀλοφάνερο πῶς λυπά-
σαις ποντρεύτηκες

Γάννης (μὲ τὴν ίδια ἐπιθυμία): "Ογι, δὲν κατάλαβες,
ἄναπτη μου. Σοῦ γωράτεψα. "Ηθελε νὰ πῶ πως ήτα
ζαναπαντρεύσουν.

Γυναίκα (π.δ. θυμωμένα): "Ετοι; Πάει νὰ πῆ δὲ βλέ-
πεις τὴν ὄρα γιὰ καινούριας γαρές καὶ θάσως σου είμαι ἔγω
τὸ έμποδίο. Κατάλαβα πως ηρύθες τὸ εὐχαριστίσουν, ἀν ἐ-
πέθαινα. "Αχ!

καὶ θα πεθανῃ μὲ